

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 28. april 2013

Kirkedag: 4.s.e.påske/A

Tekst: Joh 16,5-15

Salmer:

SK: 583 * 393 * 600 * 520 * 588

LL: 583 * 585 * 393 * 600 * 520 * 588

Her mellem påske og pinse er en del af evangelieteksterne uddrag af en længere samtale mellem Jesus og disciplene, som finder sted før påske, og hvor Jesus foregriber ikke bare påsken med død og opstandelse, men også foregriber himmelfart og pinse. Jesus skal ikke længere være hos dem, men vil tage sæde ved Faderens højre hånd. I hans sted vil Helligånden, Talsmanden, sandhedens ånd, som er nogle af de udtryk, Jesus bruger om Ånden, komme og være sammen med dem. Ikke sådan som Jesus er sammen med dem i det ydre. Ånden vil komme og fylde dem i deres indre. Da skal Jesus ikke herliggøres ved sine synlige gerninger; men Jesu herliggørelse skal ske ved Åndsfylde og Åndens forkyndelse inde i dem, og derudaf synliggøre Gudsriget gennem disciplenes tro og liv.

Det er ikke noget nyt, Jesus stiller dem i udsigt. Allerede hos GT-profeten Ezekiel, og som vi også hørte det i bededagens bibellæsninger, så har Gud givet det løfte, at Han vil give en ny ånd i menneskers indre. Han vil skrive sine love i vore hjerter, skifte stenhjertet ud med et hjerte af kød. Mennesker skal ikke leve efter lovens døde og i sten mejslede bogstaver, men af ånden i ordene. Ånden i ordene skal leve i os, at mennesker lever i dem og deri er Guds folk.

Når Jesus sådan overfor disciplene foregriber et godt stykke af fremtidens begivenheder, fortæller han dem egentlig, at hvad

Jesus har været for dem og vist dem, det slutter ikke nu, selv om de står umiddelbart overfor nogle afsluttende begivenheder og adskillelse. Det, Jesus har været for dem, skal stadig være gældende og have gyldighed. Men det skal gøres gældende på en ny måde.

Derfor betyder Åndens komme heller ikke noget nyt. Der sker ikke noget nyt. Men det, som er, sker på en ny måde. Guds Ord – med stort – får ny skikkelse, og dermed også mulighed for at gå nye veje. Men Ånden og Jesus er et i væsen og sind. Ånden er forkyndelsen af Jesus som frelseren; Ånden er Guds retfærdighed og dom. Ånden skal overbevise verden om synd, fuldstændig som Jesus viste os synden i menneskers liv, da han gik rundt med sine disciple. Viste os synden derved, at menneskers liv blev spejlet i Jesu liv og i hans ord. Ved den spejling trådte det syndige og vantroen synligt frem. Og som Jesus sagde til mennesker: Tag min kærlighed og tro, så tager jeg din synd, således skal Ånden tage syndens og vantroens skyld fra mennesker og give os kærlighed og tro på Jesus som frelseren.

Når vi hører disse bibeltekster i vores gudstjeneste – her mellem påske og pinse – så aktualiseres et perspektiv i Jesu ord, som måske ikke var så indlysende for disciplene. Det, der kan gøre disse tekster lidt sværere at forstå end så mange andre bibeltekster er, at Jesus på en og samme tid taler om den nært forestående tid for disciplene, men samtidig taler om en gyldighed, der rækker ud i en endnu længere tid, og discipelbegrebet udvides betragteligt til ikke blot at være den lille flok, der fulgtes med Jesus, men alle tiders discipelflok.

Vi får således at høre, at hvad vi læser i Bibelen er ikke en historie om, at der var en gang, hvor Gud... Det er fortællingen om, at det som er gældende for os i dag, udspringer af nogle

andre begivenheder, som igen har grund i nogle endnu ældre løfter fra Gud. Og hvad der skete dengang, har stadig gyldighed. Så for os får det den betydning, at når vi læser om Jesus i NT og hører hans forjættende og opløftende ord sagt til samtidens mennesker, så er det også ord sagt til vor tids mennesker. Når vi læser om, at Guds Ånd vil fylde disciplene, behøver vi ikke være misundelige eller kede af, at vi ikke lever i den tid; for det er blot ordets forkyndelse af, hvorledes Gud i hele sit folk gennem alle tider vil lade sit rige komme ved Åndens fylde til forkyndelse af, at hvad Jesus var for mennesker – er Jesus også for os!

Det betyder, at de privilegier og løfter, der blev stillet disciplene i udsigt i deres tro og tillid til Guds ord, disse står også til troende for os. Det betyder også, at de forpligtelser, der blev stillet disciplene i udsigt i deres tro og tillid, disse forpligtelser gælder også os. Jesu gøren sig til eet med Helligånden betyder, at Jesu liv, død og opstandelse har gyldighed for alle mennesker. Guds herlighed åbenbaret i Jesus, åbenbares nu og stadig for os, men nu ved Helligåndens virke.

Når Gud Herren således i sin treenighed ændrer sin åbenbarings skikkelse gennem tiderne, skyldes det ikke, at Gud forandrer sig efter forholdene. Som Jakob siger det, er Gud lysenes fader, hos hvem der ikke findes forandring eller skiftende skygge. Men Gud Herren er realpolitisk i sin frelsesgerning. Gud tager forskelligt hånd om mennesker i forskellige tider og dets muligheder eller begrænsninger. Men samtidig er Han tro mod sin grundtanke, at Gudsriget skal udbredes hos mennesker. Og Gudsriget er ikke et land, vi skal erobre eller kæmpe os frem til. Gudsriget er med Jesus kommet os nær i køds skikkelse. Gudsriget er der, hvor Jesus herliggøres i menneskers liv ved Åndens fylde.

Det her kan meget let blive meget åndeligt og abstrakt, og måske også lidt virkelighedsfjernt. Men det er nødvendigt for os at vide, at Jesus er for os. Det er nødvendigt at vide, at Guds Ord er i Guds Ånd virksomt og gældende i dag. At læse i Bibelen eller komme i kirke er ikke at se, hvordan det var engang. Det er at se, hvordan det skal være. Se, hvordan livet skal være i Guds rige.

Derfor er det også gavnligt og helt nede på jorden, når en af dagens læsninger tages fra Jakobsbrevet. Jakob, som Luther havde set sig gal på. Luther synes, at Jakob taler om gerningsretfærdighed i troen.

Sådan kan Jakob også misforstås. Men vi må også give Jakob ret i, at hvis troen på Guds skal blive til andet end blot teologi og viden, måske abstrakt og virkelighedsfjern viden, så må det ud i dagligdagen. Guds ord må ikklædes dagligdagens klæder, helt i tråd med, at Jesus jo gik ind i almindelige menneskers dagligdag som et almindeligt menneske, og dér var han herliggørelsen af Gud Herren.

Vi må ned i dagligdagen, også fordi det er i den, at vor tro prøves og fristes. Det er i dagligdagen vor kærlighed udfordres. Det er i dagligdagen, at tro kan blive til vantro. Det er i dagligdagens almindelige og mange gøremål, at kristne mennesker kan kaste skam over Jesus i stedet for at herliggøre ham. Det er i dagligdagen, at vi med vore liv kan være med til at Gudsriget åbnes for mennesker. Derfor skal vi også lytte til Jakob, der formaner os til at aflægge urenhed og ondskab og i stedet tage med sagtomdighed imod det ord, som kan frelse vore sjæle, og som er indplantet i os; det ord, der forkynder, at vi på lige fod med disciplene er kristne mennesker og omsluttet af Guds herlighed. Ved Guds Ånds fylde i mit sind, i min sjæl, i mine tanker og i mit hjerte, må jeg se mig som et menneske i

Guds evige herlighedsrige. Bibelens budskab er ikke, at sådan var det, men, sådan skal det blive. Dertil hjælpe os Guds Ånd med sin fylde og herliggørelse af Jesus som vores frelser.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen